

JANDARMA OSMAN'IN İKİNCİ OĞLU

Jandarma Osman'ın
İkinci oğlu;
Bir an dalından kořtu
Bir yaprak misali
Kalabalıklardan öylece sıyrıldı
İlçe mezarlığı yeşil ve kuru otlarla genişledi

Seksen yaşında
Ya da seksene yakındı
Duvardaki hayal bir yıl evli kaldığı karısı mıydı?
Elli dört yaşlarındaki oğlu; nehrin çok uzağında mı kalmıştı
Devlet üretme çiftliği, emeklilik; o radyodaki nasıl bir şarkıydı
Yüređi çok daralır, toprak testiden sođuk sular içerdi

Ah! Çarşı bomboşken, hatıralar savrulurken
Sırası mıydı bu güz şimdi
Dađlardan acı bir rüzgâr eserken
İnsanlar sağa sola koşarken
Yaralı bir kuş muydu uçuşan sarı yapraklar mıydı?
Son kez açılıp kapanan eski bir pencere miydi?

Son defa

Eski yazları hatırlasak

Harmanları, bağı bahçeyi, koyun sürülerini

Toprak sürülmüş, çeşmeler yosun tutmuş

Oyunlar yığılmışken işte, o çocuk gölgesiyle yan yanaydı

Eski bir avlu, masalar, kırık aynalar, siyah bir gözlük bir hayatın son perdesiydi

Ta Kars'tan

Bir tren çıkagelir

Etraf yeşillenir

Jandarma Osman oğullarına seslenir

Bembeyaz bir uykuydu o ses, dağların bir yankısıydı

Uçsuz bucaksız tarlalar, ağaçlar nedense yerli yerindeydi

Mezarlık

Kararmaya başladı

İnsanlar evlerine dağıldı

Bir şapka ve baston şadırvana doğru sürüklendi

Kalın bir kitabın sayfaları ıssız sokaklara dağıldı

Ölüm bir buluşma anıydı artık, bulutlar sanki çatılara değdiydi.

Davut Güner